

DOOR DE ANGSTSTORM HEEN

DATUM	19 juni 2021
VOORGANGER	Jan Groot
LEZING	Job 38, 1-11
EVANGELIE	Marcus 4, 35 – 5

OVERWEGING

De 'verkondiging', de 'overweging',
het is een vast onderdeel van de zondagsliturgie.
we zeggen ook vaak 'de preek'.

Iedere keer weer is er iemand aan de beurt
om die uitdaging - want dat is het – aan te gaan.

Over het wat en hoe en waarom van de preek
hebben we het samen niet vaak.

Wat verwachten jullie, de hoorders, er eigenlijk van?

En wij, predikzusters en – broeders, wat beógen wij ermee?

Dat zou hele gesprekken kunnen opleveren, boeiende discussies ook,
zeker onder dominicaanse mensen, immers 'de orde van de prediking'.

Ik wil jullie hier en nu al doende mijn kijk op de preek geven.

Ik probeer dat te doen aan de hand van het evangelie van de storm.

Ik ga vooral de stemmen na die daar klinken:

die van de leerlingen en van Jezus zelf.

Laten we samen maar kijken wat ze zeggen.

Allereerst: waar komen we met dit verhaal terecht?

Jezus is bij Marcus al een paar hoofdstukken met zijn leerlingen onderweg.

En wat opvalt: ze weten steeds maar niet

wie hij is, wat ze van hem moeten denken.

Ze maken hun meester mee, zien en horen hem,
maar het geheim van zijn persoon en van zijn zending,
het landt niet. Ze zijn ziende blind en horende doof.

Dat niet-begrijpen komt vandaag tot een dieptepunt
via een extreem en bloedstollend scenario.

We hoorden hoe een groepje vissersboten – in het donker van de avond – op het meer in een vliegende storm terechtkomt, de golven slaan over de rand.

Op een van de boten ligt Jezus te slapen, en hij slaapt nota bene door heel die heksenketel heen.

Vissers zijn wat betreft het geweld van de elementen, wel wat gewend, maar dit is ook hén te bar.

Ze maken Jezus wakker, en moet je horen wat zeggen: *'meester, kan het u niet schelen dat we vergaan?'*

Ze zijn ten einde raad, en daarbij: diep teleurgesteld; ze verwijten Jezus dat hun doodsnoed hem niks kan schelen.

Dan hebben ze inderdaad nog niets van hem begrepen want het tegendeel is waar:

Jezus is juist iemand

die het leed en de ondergang van mensen niet kan aanzien.

Hij is één en al ontferming. Hadden ze dat nou nog niet gemerkt?

Met kracht legt hij dan het bulderende water

het zwijgen op: *'Zwijg. Stil jij'*, en er is volstreekte stilte.

En dan haalt hij uit naar zijn vrienden en zegt tegen hen:

'wat zijn jullie toch een (letterlijk vertaald) angsthazen'.

Dat woord 'angsthaas' raakt me,

omdat ik zelf bij tijden voor van alles zo bang kan zijn.

Ik denk bijv. terug aan een zeiltocht waarbij een flinke wind opstak.

Wat was ik blij dat ik voet aan wal kon zetten!

Ik denk ook aan mijn hoogtevrees, die keer dat we

een hoge berggraat moesten oversteken,

met aan beide kanten een steile afgrond.

En over tal van gewone dingen kan ik me bezorgd maken.

Ik ben daar niet de enige in.

Die vervolowoorden van Jezus zijn dan ook

voor mij bestemd: *'heb je dan nog geen vertrouwen?'*

Of met andere woorden van hem die vaak klinken: *'wees niet zo bang'*.

Ik hoop levenslang te blijven groeien in de levenskunst

om op angstige momenten en bij zorgen

de kalmte en het vertrouwen te bewaren.

Nelson Mandela zegt - en hij kon het weten –:

'moed is niet de afwezigheid van angst,

maar het overwinnen ervan'.
Op tal van manieren, ook in alledaags gewone,
is dat de uitdaging: door de angst heen gaan.
De psalm zingt: 'Ik wankel niet, zijn hand houdt mij vast'.

Ik wil jullie nog een klein voorbeeld noemen dat me deze week raakte en bemoedigde:
een ingezonden brief, maandag, in het dagblad Trouw.
Thijs, Bart, Niek en Luuk, vier jongemannen, broers,
schrijven apetrots over hun vader,
Jaap van Delden, de scheidende vaccinatiedirecteur van het RIVM.
Ze vertellen dat hun vader het afgelopen jaar door de crisis
bijna dag en nacht voor zijn werk in de weer is geweest.
"We dachten met hem mee", schrijven ze,
'maar we moesten hem simpelweg *vertrouwen*'.
Dat is het sleutelwoord in hun korte brief.
En daartoe roepen zij ook hun lezers op!

Er is, terug naar het evangelie, nog één kernzin overgebleven:
'*wie is hij toch?!*'
Het eindigt voor de leerlingen
met grote verwondering en een diep ontzag.
Petrus zal verderop bij Marcus volmondig erkennen
dat Jezus voor hem de messias is.

Dat was mijn preek van deze keer.
Preken is voor mij altijd weer:

1. zo scherp mogelijk horen
waartoe de Schrift ons oproept en uitdaagt,
óns als mensen vandaag,
2. en daar dan woorden aan geven.

Deze keer draait het voor mij om iets heel kostbaars en dierbaars,
en ik kom er vaak bij terug: vertrouwen, geloofsvertrouwen.
Dat vooral heb ik vandaag bij jullie willen wekken en aanwakkeren.
Bij alle wederwaardigheden van je leven: wees niet bang!
Zijn hand zal ons vast blijven houden, altijd!